

Ang Aklat ni Joel at ang Laodiceang Iglesia Adventista ng Ikapitong Araw - Bilang Dalawampu't Siyam

Jeff Pippenger
2026-01-14

Bilang Dalawampu't Siyam

Ang ikalimang Mesyanikong propesiya sa aklat ni Mateo ay palatandaan ng kabiguan at kamatayan. Noong Hulyo 18, 2020, ang maling hula tungkol sa pagkawasak ng Nashville ay pumaslang kina Elias at Moises.

Ang Ikalimang Mesyanikong Palatandaan sa Landas ay ang Pagkadismaya noong Hulyo 18, 2020.

Nang magkagayo'y natupad ang sinalita sa pamamagitan ni Jeremias na propeta, na nagsasabi: "Sa Rama ay narinig ang isang tinig, panaghoy, at pag-iyak, at malaking pagluluksa; si Raquel na tumatangis sa kaniyang mga anak, at ayaw na maaliw, sapagkat sila'y wala na." Mateo 2:17, 18.

Prediksiyon

Ganito ang sabi ng Panginoon: Isang tinig ay narinig sa Ramah, panaghoy at mapait na pagtangis; si Rahel, na tumatangis dahil sa kaniyang mga anak, ay tumangging maaliw dahil sa kaniyang mga anak, sapagkat wala na sila. Jeremias 31:15.

Si Moises at si Elias ay pinaslang sa mga lansangan ng Sodoma at Ehipto. Ang huling pahayag sa Lumang Tipan ay nagsasaad na darating si Elias bago ang dakila at kakilakilabot na araw ng Panginoon. Ang kakilakilabot na araw na iyon ay nagsisimula kapag tumindig si Miguel sa Daniel 12, at ipinapahayag niya sa Pahayag 22 na, "ang matuwid at ang di-matuwid" ay mananatili sa kalagayang iyon magpakailanman.

At sa panahong yaon ay babangon si Miguel, ang dakilang prinsipe na tumatayong alang-alang sa mga anak ng iyong bayan; at magkakaroon ng panahon ng kapighatian, na hindi pa naganap kailanman mula nang magkaroon ng isang bansa hanggang sa panahong yaon; at sa panahong yaon ay maliligtas ang iyong bayan, bawat isa na masusumpungang nakasulat sa aklat. Daniel 12:1.

Ang liko ay magpakaliko pa: at ang marumi ay magpakarumi pa: at ang matuwid ay magpakatuwid pa: at ang banal ay magpakabanal pa. Pahayag 22:11.

Dapat na magpakita si Elias bago magsara ang probasyon, at siya'y papatayin at bubuhaying muli sa Apocalipsis labing-isa, kaagad bago magsara ang probasyon. Bubuhayin siyang muli at ipahahayag niya ang kaniyang mensahe hanggang sa pagsasara ng probasyon, kung kailan

magkakaroon ng isa pang pagkabuhay na mag-uli, ng mga matuwid at ng mga masasama.

At marami sa mga natutulog sa alabok ng lupa ay magigising, ang ilan tungo sa buhay na walang hanggan, at ang ilan tungo sa kahihyan at sa walang hanggang paghamak. Daniel 12:2.

Ang natatanging pagkabuhay na mag-uling iyon ay sinusundan ng Ikalawang Pagparito ni Cristo, kung kailan binubuhay na mag-uli ang mga patay na matuwid, at pagkatapos ay may isang libong taon kung saan hinahatulan ng mga banal ang mga napahamak. Sa katapusan ng isang libong taon ay may isa pang pagkabuhay na mag-uli at ang Ikatlong Pagparito ni Cristo. Ang hanay ng mga makahulang pagkabuhay na mag-uli ay kinabibilangan ng pagkabuhay na mag-uli ng hayop ng kapapahan, subalit ang bawat isa sa mga pagkabuhay na mag-uli ay isang tiyak na paksa ng makahulang Salita ng Diyos. Noong Hulyo 18, 2020, ang kilusang Laodiceano ng isandaan at apatnapu't apat na libo ay nagpakamatay sa pamamagitan ng pagrebelde laban sa utos ni Cristo na nagbabawal sa mga pagtatakda ng panahon na lampas sa 1844.

Isang tinig ang narinig noon sa Rama, na ang kahulugan ay kapalaluan at pagdadakila sa sarili. Si Raquel, na ang kahulugan ay mabuting manlalakbay, ay nagluluxa sapagkat sina Moises at Elias ay wala, at higit na mahalaga, hindi sila maaliw. Wala silang kaaliwan, at ang Espiritu Santo ang Tagapag-aliw, na ipapadala nang magsimula ang tinig sa ilang noong Hulyo ng 2023.

Ang mga bagay na ito ay nagaganap bago magsara ang panahon ng probasyon, at ayon sa Aklat ng Pahayag, bago magsara ang panahon ng probasyon ay inaalisan ng selyo ang Pahayag ni Jesucristo. Ang pag-aalis na iyon ng selyo ang muling binubuhay sina Moises at Elias, na siya rin si Raquel, ang mabuting manlalakbay, na umiiyak at tumatangis para sa kaniyang mga anak at hindi maaliw. Ang kaniyang pagdadalamhati ay nagiging kagalakan kapag muling binuhay ang mga anak na iyon.

At sinabi niya sa akin, Huwag mong tatakan ang mga salita ng propesiya ng aklat na ito: sapagkat malapit na ang panahon. Apocalipsis 22:10.

Si Moises at si Elias ay patay sa mga lansangan ng Sodoma at Ehipto, at tulad kay Cristo, ang isang daan at apatnapu't apat na libo ay tatawagin mula sa Ehipto, sa pagsisimula ng pagtitipon noong Hulyo 2023.

Ang Ikaanim na Palatandaang Mesiyaniko ay ang pagtawag na lumabas mula sa Ehipto noong Hulyo 2023.

At nanatili siya roon hanggang sa kamatayan ni Herodes: upang matupad ang sinalita ng Panginoon sa pamamagitan ng propeta, na nagsasabi, 'Mula sa Egipto ay tinawag ko ang aking anak.' Mateo 2:15.

Prediksiyon

Nang bata pa ang Israel, ay inibig ko siya, at tinawag ko ang aking anak mula sa Egipto. Oseas 11:1.

Patay sa lansangan ng Ehipto, isang makalangit na tinig mula sa ilang ay tumatawag sa lambak ng mga patay na buto ni Ezekiel tungo sa buhay. Ang tinig na iyon ay nagsimulang umalingawngaw noong Hulyo 2023.

At pagkaraan ng tatlo't kalahating araw, ang Espiritu ng buhay mula sa Diyos ay pumasok sa kanila, at sila'y tumindig sa kanilang mga paa; at bumagsak ang malaking takot sa mga nakakita sa kanila. At nakarinig sila ng isang malakas na tinig mula sa langit na nagsasabi sa kanila, Umakyat kayo rito. At sila'y umakyat sa langit sa isang alapaap; at nakita sila ng kanilang mga kaaway. Apocalipsis 11:11, 12.

Tinatawag ng Diyos ang Kanyang Anak mula sa Ehipto, at tinawag din Niya si Moises mula sa Ehipto, sapagkat si Moises bilang Alpha at si Jesus bilang Omega ay kumakatawan sa karanasan ng isang daan at apatnapu't apat na libo, na umaawit ng awit ni Moises at ng Kordero. Kabilang sa awit na iyon ang panawagang paglabas mula sa Ehipto. Sa Ezekiel ay inilarawan ang dalawang hakbang, na nauna nang isinalarawan sa dalawang hakbang sa paglalang kay Adan. Una, hinubog ang katawan, at pagkatapos ay hiningahan ito ng hininga ng buhay, at saka ito nabuhay. Sa Apocalipsis labing-isa, ang unang hakbang ay ang pagpasok ng Espiritu ng Diyos sa mga pinaslang, at pagkatapos ay tumindig sila sa kanilang mga paa. Kapag sila'y nakatindig, sila ang hukbo ng Diyos. Ang nagdadala ng Espiritu sa kabanata labing-isa ay kinakatawan ng unang propesiya ni Ezekiel. Ang tinig sa ilang ay ang makahulugang mensaheng sinasamahan ng Espiritu Santo.

Ang Aklat ni Mateo ay naglalaman ng labindalawang kabanata na siyang omega sa labindalawang kabanata sa Henesis na nagbibigay ng dalawang saksi na kumakatawan sa tipan kasama ang isandaan at apatnapu't apat na libo. Ang mga lalaki at babaeng iyon ay tinatakan magpakailanman sa isang ugnayan ng Pagka-Diyos na naipag-isa sa kanilang pagkatao. Sila'y nagiging palatandaan para sa mga manggagawa sa ikalabing-isang oras.

Ang gawain ng Espiritu Santo ay ang pagsumbat sa sanlibutan tungkol sa kasalanan, sa katuwiran, at sa kahatulan. Maaaring balaan lamang ang sanlibutan sa pamamagitan ng pagkakita na ang mga sumasampalataya sa katotohanan ay pinabanal sa pamamagitan ng katotohanan, na kumikilos ayon sa mataas at banal na mga simulain, na sa isang mataas at marangal na diwa ay ipinakikita ang hangganang naghihiwalay sa mga nag-iingat ng mga utos ng Diyos at sa mga yumuyurak sa mga ito sa ilalim ng kanilang mga paa. Ang pagpapabanal ng Espiritu ang siyang nagpapakilala sa kaibhan sa pagitan ng mga may tatak ng Diyos at ng mga nagpapangilin ng huwad na araw ng kapahingahan. Kapag dumating ang pagsubok, maliwanag na mahahayag kung ano ang tanda ng hayop. Ito ang pangilin ng Linggo. Ang mga yaong, matapos marinig ang katotohanan, ay patuloy na itinuturing na banal ang araw na ito; sila'y nagtataglay ng lagda ng tao ng kasalanan, na nag-akalang baguhin ang mga panahon at mga kautusan. Bible Training School, Disyembre 1, 1903.

Ang sagisag ng isang daan at apatnapu't apat na libo, kapag sila'y tinawag paakyat sa langit sa kabanata labing-isa ng Pahayag, ay una silang tinawag na lumabas mula sa Ehipto, na doon sila pinatay. Isang tinig mula sa ilang ang nananawagan sa kanila na lumabas mula sa Ehipto, upang sila'y maging tanda para sa mga manggagawa ng ikalabing-isang oras. Ang kanilang pagkabuhay

na mag-uli noong 2024 ay kinakatawan din bilang isang kapanganakan at isang paggising, depende sa kung aling ilustrasyon ang tinutukoy. Tungkol sa kapanganakan, sila ang tumutupad sa talinhaga ng sampung dalaga, at sa ganitong diwa, ang kanilang kapanganakan ay isang birheng kapanganakan, at sila ang tanda.

Ang Ikapitong Mesiyanikong Palatandaan sa Daan ay 2024.

Ngayo'y naganap ang lahat ng ito, upang matupad ang sinalita ng Panginoon sa pamamagitan ng propeta, na nagsasabi: "Narito, ang isang birhen ay magdadalang-tao at manganganak ng isang anak na lalaki, at tatawagin nila ang kaniyang pangalan na Emmanuel," na kung isinalin ay, "Ang Diyos ay sumasa atin." Mateo 1:22, 23.

Prediksiyon

Kaya't ang Panginoon mismo ang magbibigay sa inyo ng isang tanda; Narito, ang isang birhen ay maglililihi at magsisilang ng isang anak na lalaki, at tatawagin ang kaniyang pangalan na Immanuel. Isaias 7:14.

May mga tanda sa kasaysayan nina Moises at Cristo, gaya rin naman sa kasaysayan ng mga Millerita. Sa mga huling araw, ang Laodiceanong Adventismo ay maghahanap ng isang tanda, at ang tanging tanda nila ay ang tanda ni Jonas. Mayroon ding isang tanda para sa mga muling nabuhay sa 2024. Ang kanilang tanda ay ang "pitong panahon" ng Levitico dalawampu't anim.

At ito ang magiging tanda sa iyo: kakain kayo sa taong ito ng kusang tumutubo, at sa ikalawang taon ang sisibol mula roon din; at sa ikatlong taon maghasik kayo, at umani, at magtanim ng mga ubasan, at kainin ninyo ang bunga ng mga iyon. At ang nalabi ng sambahayan ni Juda na nakatanan ay muling mag-uugat na pababa at mamumunga na paitaas. Sapagkat mula sa Jerusalem ay lalabas ang isang nalabi, at ang mga nakatanan mula sa bundok ng Sion; ang sigasig ng Panginoon ng mga hukbo ang magsasagawa nito. 2 Hari 19:29-31.

At kung inyong sabihin, Ano ang aming kakanin sa ikapitong taon? Narito, hindi kami magsisihatik, ni magtitipon ng aming ani: Kung magkagayo'y iutos ko ang aking pagpapala sa inyo sa ikaanim na taon, at magbibigay yaon ng ani para sa tatlong taon. At kayo'y magsisihatik sa ikawalong taon, at kakain pa kayo ng dating ani hanggang sa ikasiyam na taon; hanggang sa dumating ang kaniyang ani, kakain kayo ng dating imbak. Levitico 25:20-22.

Ang mga nakaligtas ay inilalarawan din bilang mga itinakwil ng Israel, at sila'y pinalayas ng kanilang mga kapatid na napoot sa kanila. Ang kanilang mga kapatid ang nagpalayas sa kanila, sapagkat kinapootan sila ng mga iyon, dahil hindi nila mapasubalian ang katotohanan ng Sabat na kinakatawan ng "pitong ulit" ni Moises.

Itinatayo ng Panginoon ang Jerusalem: kaniyang tinitipon ang mga tapon sa Israel. Mga Awit 147:2.

Sinimulan ng Panginoon ang pagtitipon ng nalabi noong Hulyo 2023, at ang nalabi ay ang mga "itinakwil" ng Israel. Noong Hulyo 2023, iniunat Niya ang Kanyang kamay sa ikalawang pagkakataon upang tipunin ang Kanyang mga itinakwil. Noong 1849, iniunat Niya ang Kanyang

kamay sa ikalawang pagkakataon, nauna sa liwanag na omega ng “pitong ulit” ni Moises noong 1856. Ang liwanag na alpha ay ipinakakatawan ng unang makahulagang tuklas ni Miller—ang “pitong ulit” ni Moises.

At sa araw na yaon ay magkakaroon ng ugat ni Jesse, na tatayo bilang isang watawat ng bayan; siya’y hahanapin ng mga Gentil; at ang kaniyang kapahingahan ay magiging maluwalhati. At mangyayari sa araw na yaon, na muli, sa ikalawang pagkakataon, iuunat ng Panginoon ang kaniyang kamay upang bawiin ang nalabi sa kaniyang bayan, na maiiwan, mula sa Asiria, at mula sa Egipto, at mula sa Patros, at mula sa Cush, at mula sa Elam, at mula sa Shinar, at mula sa Hamath, at mula sa mga pulo ng dagat. At magtataas siya ng isang watawat para sa mga bansa, at titipunin ang mga itinaboy ng Israel, at pipisanin ang mga nangalat ng Juda mula sa apat na sulok ng lupa. Isaias 11:10-12.

Kapag ang mga itinakwil ay itinaas bilang tanda, saka nila titipunin ang mga manggagawa sa ikalabing-isang oras, na "mapagbabalaan lamang sa pamamagitan ng pagkakita" "ng pagkakaiba sa pagitan ng mga may tatak ng Diyos, at ng mga nag-iingat ng huwad na araw ng kapahingahan." Ang tanda para sa mga manggagawa sa ikalabing-isang oras ay ang mga itinakwil, at ang tanda ng mga itinakwil ay ang hiwaga ng pagkain ng "sa taong ito ang mga bagay na tumutubo nang kusa, at sa ikalawang taon yaong sumisibol mula roon din; at sa ikatlong taon kayo'y maghasik, at umani, at magtanim ng mga ubasan, at kainin ang mga bunga niyon."

Ang palaisipan ng siping ito ay ito: kinakatawan nito ang “pitong ulit” ng Levitico dalawampu’t lima at dalawampu’t anim. Ang Sabat ng lupain ay isang sangkap ng tipan na nagpapakilala kapwa ng pagpapala at ng sumpa, ayon sa pagsunod o pagtakwil sa kapahingahan ng ikapitong taon para sa lupang ipinangako. Ang palatandaan ng isang daan at apatnapu’t apat na libo ay ang sangkap ng tatlong-bahaging pangako ng tipan na kinakatawan ng Sabat ng lupain sa ikapitong taon. Ang saligang katotohanan ng “pitong ulit” ay tumutukoy sa isa sa tatlong sangkap ng tipan na nangangako ng bagong puso at isip, ng bagong katawan, at gayundin ng isang lupang titirhan.

Ang Sabat ng ikapitong araw ang tanda sa pagitan ng Diyos at ng Kaniyang bayan, ngunit ang Sabat na iyon ng ikapitong araw ay kumakatawan din sa pananagutang kaugnay ng tipan na ibinigay sa sinaunang Israel. Sila ang dapat maging mga tagapangalaga, mga tagapag-ingat ng Sampung Utos. Malinaw ang pahayag ni Sister White na ang modernong Israel noong 1844, na nakahanay sa sinaunang Israel, ay ginawang mga tagapag-ingat hindi lamang ng Sampung Utos, kundi pati ng propetikong Salita ng Diyos.

Tinawag ng Diyos ang Kaniyang iglesia sa panahong ito, gaya ng Kaniyang pagtawag sa sinaunang Israel, upang tumindig bilang isang ilaw sa sanlibutan. Sa pamamagitan ng makapangyarihang pangtabas ng katotohanan, na siyang mga mensahe ng unang, ikalawa, at ikatlong anghel, Kaniyang inihiwalay sila mula sa mga iglesia at mula sa sanlibutan upang dalhin sila sa isang banal na kalapitan sa Kaniya. Ginawa Niya silang mga tagapag-ingat ng Kaniyang kautusan at ipinagkatiwala sa kanila ang mga dakilang katotohanan ng propesiya ukol sa kapanahunang ito. Gaya ng mga banal na orakulo na ipinagkatiwala sa sinaunang Israel, ang mga ito ay isang banal na pagkakatiwala na dapat ipahayag sa sanlibutan. Ang tatlong anghel ng Apocalipsis 14 ay kumakatawan sa mga taong tumatanggap sa liwanag ng

mga mensahe ng Diyos at humahayo bilang Kaniyang mga kinatawan upang iparinig ang babala sa kahabaan at kalaparan ng sanlibutan. Testimonies, tomo 5, 455.

Ang Sampung Utos ay kinakatawan ng tanda ng Sabat ng ikapitong araw, at ang mga kautusan ng propesiya ay kinakatawan ng Sabat ng ikapitong taon. Lubhang mapapahiya ang Laodiseyong Adbentismo ng Ikapitong Araw kapag tumalikod sila at magsimulang sumamba sa araw, subalit ang utos tungkol sa Sabat na una nilang itinakwil ay ang “pitong ulit” ni Moises.

Upang makamit ang Lupang Pangako, kailangang maunawaan at itaguyod ng bayan ng Diyos hindi lamang ang Sabat ng ikapitong araw, kundi pati ang pitong-taong Sabat. Ang Laodiceanong Adbentismo ay hindi mapapabulaanan ang biblikal na katotohanang ito, bagaman tinatakpan nila ito ng mga kasinungalingan. Ito ang ugat ng kanilang pagkapoot na nagbubunsod sa kanila na itakwil yaong magiging watawat.

Karamihan sa sambahayan ng aking ama ay lubos na nananampalataya sa Pagparito, at dahil sa pagpapatotoo sa maluwalhating doktrinang ito, minsan ay itiniwalag ng Iglesiang Metodista kaming pito. Sa panahong ito, lubhang naging mahalaga sa amin ang mga salita ng propeta: “Ang inyong mga kapatid na napoot sa inyo, na kayo’y itiniwalag alang-alang sa Aking pangalan, ay nagsabi, Luwalhatiin ang Panginoon; ngunit Siya’y magpapakita sa inyong kagalakan, at sila’y mapapahiya.” Isaias 66:5.

Mula sa panahong ito hanggang Disyembre, 1844, ang aking mga kagalakan, mga pagsubok, at mga kabiguan ay tulad ng sa aking minamahal na mga kaibigang Advent na nasa aking paligid. Sa panahong ito dinalaw ko ang isa sa aming mga kapatid na babae sa Advent, at kinaumagahan kami’y lumuhod sa palibot ng dambana ng pamilya. Hindi iyon isang kapana-panabik na pagkakataon, at lima lamang kaming naroroon, pawang mga babae. Samantalang nananalangin ako, dumating sa akin ang kapangyarihan ng Diyos sa paraang hindi ko pa kailanman nadama. Ako’y binalot ng isang pangitain ng kaluwalhatian ng Diyos, at tila ako’y umaangat, pataas nang pataas, mula sa lupa, at ipinakita sa akin ang ilang bagay hinggil sa paglalakbay ng sambayanang Advent patungo sa Banal na Lunsod, gaya ng isinasalaysay sa ibaba. Early Writings, 13.

Ang unang pangitain ni Ellen White ay ipinagkaloob nang ang limang babae (na kumakatawan sa limang matatalinong dalaga) ay nagtipon matapos silang itakwil ng kanilang mga kapatid na napoot sa kanila. Kinapootan sila dahil sa doktrina ng Ikalawang Pagparito, at sa gayon ay naging tipo ng mga itinakwil sa mga huling araw.

Nakita ko na ang iglesia sa pangalan lamang at ang mga Adventista sa pangalan lamang, gaya ni Judas, ay ipagkakanulo kami sa mga Katoliko upang makamit ang kanilang impluwensiya sa paglaban sa katotohanan. Ang mga banal noon ay magiging isang di-kilalang bayan, na kaunti ang pagkakakilala sa kanila ng mga Katoliko; ngunit ang mga iglesia at ang mga Adventista sa pangalan lamang na nakaaalam ng aming pananampalataya at mga kaugalian (sapagkat kinapopootan nila kami dahil sa Sabat, yamang hindi nila iyon mapabulaanan) ay pagtataksilan ang mga banal at isusumbong sila sa mga Katoliko bilang mga nagwawalang-bahala sa mga institusyon ng bayan; ibig sabihin, na kanilang ipinangingilin ang Sabat at hindi ipinangingilin ang Linggo.

Pagkatapos ay hinimok ng mga Katoliko ang mga Protestante na sumulong at maglabas ng isang kautusan na ang lahat ng hindi ipangilin ang unang araw ng sanlinggo, sa halip na ang ikapitong araw, ay papatayin. At ang mga Katoliko, na marami ang bilang, ay papanig sa mga Protestante. Ibibigay ng mga Katoliko ang kanilang kapangyarihan sa larawan ng hayop. At kikilos ang mga Protestante gaya ng pagkilos ng kanilang ina noong una upang lipulin ang mga banal. Ngunit bago pa magkabisang kautusan, ang mga banal ay ililigtas ng Tinig ng Diyos. Spalding at Magan, 1, 2.

Ang mga "nominal" (ibig sabihin, sa pangalan lamang) na Adventista, tulad ni Judas, ay ipagkakanulo tayo sa mga Katoliko. Ginawa nila ito sapagkat "kinapootan" nila ang mga itinakwil "dahil sa Sabat." Ang mga nominal na Adventista ay nag-aangking ipinangingilin nila ang Sabat ng ikapitong araw, kaya't hindi ito ang Sabat na tinutukoy. Kinapopootan nila ang mga itinakwil, sapagkat alam nilang hindi nila mapabulaanan ang saligang katotohanan ng "seven times" ni Moises, na siyang pagkaunawang alpha ni Elias sa katauhan ni William Miller.

Hindi nagbibigay ang Diyos sa atin ng bagong mensahe. Narapat nating ipangaral ang mensaheng siyang naglabas sa atin mula sa ibang mga iglesia noong 1843 at 1844. Review and Herald, Enero 19, 1905.

"Ang lahat ng mensaheng ibinigay mula taong 1840 hanggang 1844 ay dapat gawing makapangyarihan ngayon, sapagkat marami ang naligaw ng landas. Ang mga mensahe ay dapat dalhin sa lahat ng mga iglesia." Manuscript Releases, tomo 21, 437.

"Ang mga katotohanang ating tinanggap noong 1841, '42, '43, at '44 ay ngayong dapat pag-aralan at ipahayag." Manuscript Releases, tomo 15, 371.

“Dumating na ang babala: Walang anumang dapat pahintulutang pumasok na yayanig sa saligan ng pananampalatayang siyang pinagtatayuan natin mula nang dumating ang mensahe noong 1842, 1843, at 1844. Ako ay nasa mensaheng ito, at buhat noon ay nakatindig ako sa harap ng sanlibutan, tapat sa liwanag na ibinigay sa atin ng Diyos. Hindi namin ninanais na alisin ang aming mga paa mula sa platapormang pinatungtungan ng mga ito habang araw-araw naming hinanap ang Panginoon sa taimtim na panalangin, humihingi ng liwanag. Inaakala ba ninyong maaari kong isuko ang liwanag na ibinigay sa akin ng Diyos? Ito’y nararapat maging gaya ng Bato ng mga Panahon. Mula pa nang ito’y ibinigay, ito na ang gumagabay sa akin.” Review and Herald, Abril 14, 1903.

Si Hudas ay hindi sagisag ng Sanedrin na binubuo ng mga Saduseo at mga Pariseo. Si Hudas ay isa sa labindalawang alagad. Kabilang siya sa kasintahang babae ng tipan, na malapit nang pakasalan ni Cristo sa Pentekostes. Ang pagtataksil laban sa mga itinakwil ay nagmumula kay Hudas, ang Laodicean na iglesia ng mga Seventh-day Adventist. Sila ay kinakatawan ng maraming sagisag, gaya ng mga Levita na itinatakwil ng Sugo ng Tipan sa Malakias 3. Ang mga Levita ay inihihiwalay sa pagdadalisay na iyon, at ang bilang nila ay dalawampu’t lima, tapat man o di-tapat. Ang mga Levita ay dinadalisay muna bago itataas bilang handog, gaya noong mga dating taon.

At siya’y mauupo na parang tagadalisay at tagapaglinis ng pilak; at kaniyang dadalisayin ang mga anak ni Levi, at padadalisayin sila gaya ng pagdadalisay sa ginto at sa pilak, upang sila’y

makapaghandog sa Panginoon ng handog na ayon sa katuwiran. Kung magkagayo’y ang handog ni Juda at ng Jerusalem ay magiging kaayaaya sa Panginoon, gaya ng mga araw noong una, at gaya ng mga taong nagdaan. Malakias 3:3, 4.

Ang mga Levita ang handog, sapagkat ganap nilang sinasalamin ang katangian ni Cristo, na siyang dakilang handog. Kapag ang dalawampu’t limang Levita na yaon ay itinaas bilang handog, ang dalawampu’t limang huwad na Levita ay yumuyukod sa araw sa Ezekiel 8.

Si Judas ay hindi lamang kumakatawan sa isang masamang Levita, kundi siya rin ay isang masamang saserdote na inihanda sa loob ng tatlumpung taon, gaya ng sinasagisag ng tatlumpung pirasong pilak ni Judas.

Nang magkagayo’y si Judas, na nagkanulo sa kaniya, nang makita niyang siya’y nahatulan, nagsisi, at isinauli ang tatlumpung salaping pilak sa mga punong saserdote at matatanda, na sinasabi, “Nagkasala ako, sapagkat ipinagkanulo ko ang dugong walang sala.” At sinabi nila, “Ano sa amin iyon? Iyo ang bahala riyan.” At inihagis niya ang mga salaping pilak sa templo, at umalis, at yumaon at nagbigti. Mateo 27:3-5.

Ang tatlumpung pirasong pilak na itinapon ni Judas ay kumakatawan sa Mensahero ng Tipan na nag-aalis (nagdadalisay) ng latak (huwad na pilak) sa Malakias 3. Ang masamang kaparian ay inilarawan ng pag-aalsa nina Korah, Dathan at Abiram at ng mga rebelde noong 1888. Ang masamang kaparian ay nilalamon kapag ibinuka ng Estados Unidos, ang halimaw mula sa lupa, ang bibig nito. Pagkatapos ay tinutupok ng apoy ang kanilang mga tagasunod, sa panahon ng ganap na pagbubuhos ng huling ulan, na nagsisimula sa batas ng Linggo.

Ang kapanganakang birhen bilang isang tanda noong kapanahunan ni Cristo ay kumakatawan sa tanda ng mga matatalinong dalaga sa mga huling araw. Sa panahong iyon, ang Sanedrin at ang Laodiceang Iglesia Adventista ng Ikapitong Araw ay hihingi ng isang tanda, ngunit hindi nila makikita ang kaisa-isang tandang ibinigay sa Laodicea. Ang tanda para sa dakilang karamihan, ang mga manggagawa ng ikalabing-isang oras, ay ang makitang ang mga lalaki at babae ay tumutupad sa Sabat ng ikapitong araw sa panahon ng pagsubok ng batas sa Linggo. Ang tanda ng nalabi sa kanilang pagtatalo sa dating bayang nasa tipan ay ang Sabat ng ikapitong taon, na kumakatawan sa mga saligan ng Adventismo, na kinikilalang pangunahing haligi ng dalawang banal na talahanayan ni Habakuk. Ang tandang ibinigay sa Laodiceang Adventismo ay ang tanda ni Jonas, na tinalakay sa diyalogo sa pagitan ni Cristo at ni Pedro.

Nang dumating si Jesus sa mga sakop ng Cesarea ni Filipino, tinanong niya ang kaniyang mga alagad, na sinasabi, “Sino ang sinasabi ng mga tao na ako, ang Anak ng Tao?” At sinabi nila, “May nagsasabi na ikaw si Juan Bautista; ang iba, si Elias; at ang iba, si Jeremias, o isa sa mga propeta.” Sinabi niya sa kanila, “Ngunit kayo, sino ang sinasabi ninyong ako?”

At sumagot si Simon Pedro at sinabi, Ikaw ang Cristo, ang Anak ng Diyos na buhay. At sumagot si Jesus at sinabi sa kaniya, Mapalad ka, Simon Bar-Jona; sapagkat hindi ito ipinahayag sa iyo ng laman at dugo, kundi ng aking Ama na nasa langit. At sinasabi ko rin sa iyo, na ikaw ay Pedro; at sa ibabaw ng batong ito ay itatayo ko ang aking iglesia; at ang mga pintuan ng impiyerno ay hindi mananaig laban dito. At ibibigay ko sa iyo ang mga susi ng

kaharian ng langit; at anumang iyong tatalian sa lupa ay tatalian sa langit; at anumang iyong kakalagan sa lupa ay kakalagan sa langit.

Pagkatapos ay mahigpit niyang pinagbilinan ang kaniyang mga alagad na huwag nilang sasabihin kanino man na siya si Jesus, ang Cristo. Mateo 16:13-20.

Ang tanda para sa Sanedrin, at samakatuwid para sa Adbentismo, ay ang tanda ni Jonas. Ipinakilala si Simon Barjona sa bahaging ito bilang sagisag ng isang taong nasa tipan, sapagkat malapit nang baguhin ang kaniyang pangalan. Binago ang pangalan ni Abram sa tipan. Binago ang pangalan ni Saul na naging Pablo. Binago ang pangalan ni Jacob na naging Israel. Pinagtitibay ng tatlong saksi na kapag nabago ang pangalan ng isang tauhang biblikal, siya ay kumakatawan sa isang taong nasa tipan, at sa gayon ay nagiging tipo ng huling bayang nasa tipan, na siyang isang daan at apatnapu't apat na libo. Pinagtitibay rin ng tatlong saksi na ang pangalan ng taong nasa tipan ay kumakatawan sa propetikong symbolismong kaugnay ng taong binago ang pangalan. Si Saul ay nangangahulugang “hinirang,” sapagkat siya ay hinirang upang dalhin ang ebanghelyo sa mga Hentil. Ang kaniyang pangalan ay binago na naging Pablo, na ang ibig sabihin ay “maliit,” sapagkat sa kaniyang sariling paningin siya ang pinakamaliit sa mga apostol, sapagkat dating inusig niya ang iglesia ng Diyos. Si Jacob, ang mang-aagaw, ay nabago, kapuwa sa pangalan at sa karanasan, tungo sa pagiging isang mananagumpay, gaya ng kahulugan ng Israel. Ang pangalan ni Pedro ay Simon, na ang ibig sabihin ay isang nakikinig; at Barjona, na ang ibig sabihin ay anak ni Jonas.

Si Pedro ay kumakatawan sa huling salinlahi ni Jonas, sapagkat siya’y anak ni Jonas. Ang kahulugan ng pangalang Jonas ay “kalapati,” at si Simon ang siyang nakarinig sa mensahe ng kalapati, at si Simon Barjona ay nakarinig sa mensahe ng pagpapahid kay Hesus, nang Siya’y bininyagan at naging si Jesucristo, at ang Espiritu Santo ay bumaba sa anyo ng isang kalapati. Ang mensahe ni Jonas ay ang mensahe ng kalapati na kumakatawan sa pagpapahid na may kapangyarihan kay Hesus sa Kanyang bautismo. Ang mensahe ni Jonas ay inilarawan bilang tatlong araw na pananatili ni Jonas sa tiyan ng isang balyena. Ang tatlong araw na iyon ay ang tatlong araw mula sa Paskuwa hanggang sa Pista ng mga Unang Bunga, na itinatipika ng bautismo ni Cristo at ng pananatili ni Jonas sa tiyan ng balyena.

Ang tanda ni Jonas ay ang tanda ng pagpapahid kay Kristo sa Kanyang bautismo, na naglalarawan bilang tipo ng pagbaba ng anghel ng Apocalipsis labing-walo sa 9/11. Sinimulan ng 9/11 ang isang tatlong-hakbang na proseso ng pagsubok, gaya ng isinasagisag ng tatlong araw ni Jonas. Inilalarawan din ang tatlong hakbang na iyon sa kasaysayang Milerita. Ang ika-11 ng Agosto, 1840 ay nagsilbing tanda ng pagsubok ng unang anghel, ang ika-19 ng Abril, 1844 ang pagsubok ng ikalawang anghel, at ang ika-22 ng Oktubre, 1844 ang ikatlong pagsubok. Ang tatlong hakbang na iyon ay kumakatawan sa 9/11, ika-18 ng Hulyo, 2020, at sa batas ng Linggo.

Sa kautusang Linggo, si Jonas ay isinuka mula sa bibig ng isang isda, doon mismong pook kung saan isinusuka ni Cristo ang Laodicea mula sa Kaniyang bibig, na siya ring pook kung saan binubuka ng asno ni Balaam ang kaniyang bibig at nagsasalita, na siya ring pook kung saan nagsasalita si Zacarias, ang ama ni Juan Bautista, na siya ring pook kung saan nagsasalita ang

Estados Unidos na gaya ng isang dragon. Pagkatapos, si Jonas ay nagbibigay ng panghuling babala sa sanlibutan bilang sagisag ng mga muling binuhay na kasama nina Moises at Elias noong 2024. Ang mga kaluluwang iyon ay namatay sa mga lansangan ng Sodoma at Egipto, at pagkatapos ay muling binuhay bilang makapangyarihang hukbo ni Ezekiel. Sa kanilang pagkabuhay na mag-uli sila'y nagiging tanda ni Jonas, sapagkat kinakatawan niya ang mga namatay at muling binuhay upang ibigay ang panghuling mensahe sa Nineve. Si Jonas sa tiyan ng balyena, si Daniel sa balon ng mga leon, si Juan sa kawa ng kumukulong langis ay kumakatawan sa isandaang apatnapu't apat na libo na nakaranas ng simbolikong kamatayan at pagkabuhay na mag-uli. Ang pagpapahid noong 9/11 hanggang sa pagkabuhay na mag-uli ng makapangyarihang hukbo ni Ezekiel ay kumakatawan sa bautismo ni Cristo hanggang sa Kaniyang pagkabuhay na mag-uli.

At lumapit din ang mga Pariseo kasama ang mga Saduceo, at, upang subukin siya, hiniling nila sa kanya na ipakita sa kanila ang isang tanda mula sa langit. At sumagot siya at sinabi sa kanila, Kapag dapit-hapon, sinasabi ninyo, Magiging maganda ang panahon, sapagkat mapula ang langit; at sa umaga, Masama ang panahon ngayon, sapagkat mapula at makulimlim ang langit. Mga mapagpaimbabaw! Napagkikilala ninyo ang anyo ng langit, ngunit hindi ninyo napagkikilala ang mga tanda ng mga panahon? Isang masama at mapangalunya na salinlahi ang humahanap ng isang tanda; at hindi ito bibigyan ng anumang tanda, kundi ang tanda ng propeta Jonas. At iniwan niya sila at umalis. Mateo 16:1-4.

Ang kasukdulang himala ay ang pagkabuhay na muli ni Lazaro.

Sa Kaniyang pag-antala sa pagparoon kay Lazaro, si Cristo ay may layunin ng kahabagan para sa mga hindi Siya tinanggap. Nag-antala Siya, upang sa pamamagitan ng pagbuhay kay Lazaro mula sa mga patay ay maibigay Niya sa Kaniyang matitigas ang puso at di-sumasampalatayang bayan ang isa pang katibayan na Siya nga ang 'muling pagkabuhay at ang buhay.' Ayaw Niyang isuko ang lahat ng pag-asa para sa bayan, ang kaawa-awang, naliligaw na mga tupa ng sambahayan ni Israel. Ang Kaniyang puso ay nabibiyak dahil sa kanilang kawalan ng pagsisisi. Sa Kaniyang kahabagan ay nilayon Niyang bigyan sila ng isa pang katibayan na Siya ang Tagapagpanumbalik, ang tanging makapagdadala sa liwanag ng buhay at ng kawalang-kamatayan. Ito'y magiging isang katibayan na hindi maaaring maling bigyang-kahulugan ng mga saserdote. Ito ang dahilan ng Kaniyang pagkaantala sa pagparoon sa Betania. Ang tampok na himalang ito, ang muling pagbuhay kay Lazaro, ang maglalagay ng tatak ng Diyos sa Kaniyang gawain at sa Kaniyang pag-aangkin ng pagka-Diyos. Ang Nasa ng mga Kapanahunan, 528, 529.

Nag-antala si Cristo bago Niya muling binuhay si Lazaro, at si Lazaro ay hindi lamang ang "sukdulang himala"; siya rin ang "selyo" sa gawain ng Diyos. Sa talatang iyon, ang tanda ni Jonas ang kaisa-isang tanda para sa mapangalunya at masamang salinlahi. Mahalagang makita na ang tiyempo ng proseso ng pagselyo ay napakatiyak. Sa talatang ating tinatalakay kung saan binago ang pangalan ni Pedro, ipinaalam sa atin na mula roon ay sinimulang ihayag ni Jesus na Siya ay ipapapatay; gayon man, sa huling talata ay itinala ni Mateo, "Kung magkagayo'y mahigpit niyang pinagbilinan ang kaniyang mga alagad na huwag nilang sabihin kanino man na siya ang Jesus na Cristo." At sa kasunod na talata ay itinala niya, "Mula noon ay sinimulang ipakita ni Jesus sa kaniyang mga alagad kung paanong kinakailangan na siya'y pumaroon sa Jerusalem, at magbata ng

maraming bagay mula sa mga matanda at sa mga punong-saserdote at mga eskriba, at patayin, at muling mabuhay sa ikatlong araw."

Nagsisimula ang sipi sa pagtatanong ni Jesus kung sino Siya ayon sa palagay ng mga tao, at pagkatapos ay may kasunod na tanong kung saan tinanong Niya ang mga alagad kung sino Siya ayon sa palagay nila.

Nang dumating si Jesus sa mga sakop ng Cesarea Filipi, tinanong niya ang kaniyang mga alagad: Sino ang sinasabi ng mga tao na ako, ang Anak ng tao? At sinabi nila, May nagsasabing ikaw si Juan Bautista; ang iba, si Elias; at ang iba pa, si Jeremias, o isa sa mga propeta. Sinabi niya sa kanila, Ngunit kayo, sino ang sinasabi ninyo na ako? Mateo 16:13-15.

Nang sumagot si Pedro, kinilala niya na si Jesus ang Cristo at ang Anak ng Diyos na buhay. Ang salitang Cristo ay ang salitang Griyego na katumbas ng salitang Hebreo na Mesiyas. Ibinangon ni Jesus ang tanong hinggil sa kung sino Siya, at inakay Niya ang mga alagad sa katotohanang Siya ang Mesiyas, ngunit kaagad Niya silang sinabihan na huwag nila itong ipagsabi kaninuman. Mula noon, sinimulan Niyang ituro na Kanyang tutuparin ang dalawampu't tatlong palatandaan sa huling tatlong kabanata ng Mateo, ngunit kinakailangang ang mga katotohanang kaugnay ng Cristo ay ibunyag sa paraang hakbang-hakbang.

Ipagpapatuloy natin ang mga mesyanikong palatandaang ito sa susunod na artikulo.

Liwanag na Alfa ng ikatlong anghel

Noong taglagas ng 1846 sinimulan naming ipangilin ang Sabat ng Biblia, at ito'y ituro at ipagtanggol. Unang naituon ang aking pansin sa Sabat habang ako'y dumadalaw sa New Bedford, Massachusetts, noong unang bahagi ng taong ding iyon. Doon ko nakilala si Elder Joseph Bates, na maaga nang yumakap sa pananampalatayang Advento, at naging masigasig na manggagawa sa adhikain. Ipinangingilin ni Elder B. ang Sabat, at mariing iginigiit ang kahalagahan nito. Hindi ko nadama ang kahalagahan nito, at inakala kong nagkakamali si Elder B. sa pagbibigay-diin sa ikaapat na utos nang higit kaysa sa siyam na iba pa. Ngunit binigyan ako ng Panginoon ng isang pangitain hinggil sa makalangit na santuwaryo. Nabuksan sa langit ang templo ng Diyos, at ipinakita sa akin ang kaban ng Diyos na natatakpan ng luklukan ng awa. May dalawang anghel na nakatindig, isa sa bawat dulo ng kaban, na nakalaladlad ang kanilang mga pakpak sa ibabaw ng luklukan ng awa, at ang kanilang mga mukha ay nakaharap doon. Ang aking kasamang anghel ay nagpabatid sa akin na ang mga ito ay kumakatawan sa buong hukbo ng langit na tumitingin nang may mapitagan na panggigilalas tungo sa banal na kautusang sinulat ng daliri ng Diyos. Itinaas ni Jesus ang takip ng kaban, at nakita ko ang mga tapyas na bato na doon nakasulat ang Sampung Utos. Namangha ako nang masilayan ko ang ikaapat na utos na nasa pinakagitna ng sampung utos, na may banayad na sinag ng liwanag na nakapaligid dito. Wika ng anghel: "Iyan lamang sa sampu ang nagpapakilala sa Diyos na buhá na lumikha ng mga langit at ng lupa, at ng lahat ng bagay na naroroon. Nang ilagay ang mga patibayan ng lupa, noon din inilagay ang patibayan ng Sabat." Testimonies, tomo 1, 75.

Omegang liwanag ng ikatlong anghel

Yaong mga may pakikipagniig sa Diyos ay lumalakad sa liwanag ng Araw ng Katuwiran. Hindi nila nilalapastangan ang kanilang Manunubos sa pamamagitan ng pagpapasama ng kanilang lakad sa harap ng Diyos. Ang makalangit na liwanag ay tumatanglaw sa kanila. Habang sila'y lumalapit sa pagwawakas ng kasaysayan ng mundong ito, lubhang lumalago ang kanilang kaalaman tungkol kay Cristo at sa mga propesiyang tumutukoy sa Kanya. Sila ay may walang hanggang halaga sa paningin ng Diyos; sapagkat sila'y kaisa ng Kanyang Anak. Sa kanila, ang salita ng Diyos ay may walang kapantay na kariktan at kagandahan. Nakikita nila ang kahalagahan nito. Nalalahad sa kanila ang katotohanan. Ang doktrina ng pagkakatawang-tao ay nababalot ng banayad na ningning. Nakikita nila na ang Kasulatan ang susi na nagbubukas sa lahat ng hiwaga at lumulutas sa lahat ng suliranin. Yaong mga tumangging tumanggap ng liwanag at lumakad sa liwanag ay hindi makauunawa sa hiwaga ng kabanalan, ngunit yaong mga hindi nag-aatubiling pasanin ang krus at sumunod kay Jesus ay makakakita ng liwanag sa liwanag ng Diyos. The Southern Watchman, Abril 4, 1905.